

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.704 van 19 juli 2011
in de zaak A. 193.417/XIV-31.274**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Wijnheuvelenstraat 227
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 juli 2009 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 28.796 van 16 juni 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4796 van 28 juli 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pierre Robert, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Sara Bottu, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt naar eigen zeggen op 30 mei 2007 België binnen en verklaart zich op 29 oktober 2008 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 18 februari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 maart 2009 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 16 juni 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Door het auditoraat voorgesteld ambtshalve middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het auditoraat stelt in het verslag voor ambtshalve de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen indien aan die

beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen. Volgens het auditoraat raakt de ondertekening van de aanvankelijk bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, zonder dat uit die beslissing zelf of uit enig ander stuk blijkt dat de commissaris-generaal zelf verhinderd was, de openbare orde en gaat het om een substantiële onregelmatigheid die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf niet kon herstellen.

Beoordeling

5. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoeker die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoeker dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoeker heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Hij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van de artikelen 57/6 en 57/9 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van het commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op. Hij citeert die bepalingen en voert met verwijzing naar 's Raads arrest nr. 193.616 van 28 mei 2009 aan dat uit de beslissing van het commissariaat-generaal van 19 maart 2009 nergens kan worden afgeleid dat de adjunct-commissaris ze heeft genomen omdat de commissaris-generaal verhinderd was, dat die beslissing niet "voor" de commissaris-generaal was ondertekend en ook niet verwijst naar de bepaling die de afwezigheid of verhindering van de commissaris-generaal regelt. De verzoeker besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit ambtshalve had moeten opwerpen, bij gebreke waaraan de voormelde artikelen zijn geschonden.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel en voegt toe dat het geen verschil uitmaakt dat 's Raads arrest nr. 193.616 op een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betrekking had.

Beoordeling

8. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet vermeldt de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, terwijl artikel 57/9 betrekking heeft op de uitoefening van die bevoegdheden door zijn adjuncten. Die bepalingen hebben betrekking op de beslissingen van de commissaris-generaal of zijn adjuncten maar niet op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De schending van enige andere bepaling of beginsel wordt niet opgeworpen. Het middel is derhalve niet tegen het bestreden arrest gericht maar tegen de beslissing van de adjunct-commissaris. De enkele vermelding in het middel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wat dat betreft een onwettigheid had moeten opwerpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Hoe dan ook blijkt dat de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens melding heeft gemaakt van de ondertekening van de beslissingen door een adjunct, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze. Evenmin is dit in het bestreden arrest vastgesteld. Wat dat betreft kan naar de behandeling van het ambtshalve middel hierboven worden verwezen.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 14 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op. Hij voert aan dat naar luid van deze bepaling “de voorzitter” verslag over de zaak uitbrengt, de partijen ondervraagt indien dit noodzakelijk is en aan het einde de debatten voor gesloten verklaart en de zaak in beraad neemt. Volgens de verzoeker is die bepaling in casu geschonden omdat het verslag door een rechter in vreemdelingenzaken en niet door de ter terechtzitting aanwezige kamervoorzitter is uitgebracht.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

11. Naar luid van artikel 14 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengt “de voorzitter” verslag uit over de zaak. Te dezen blijkt het verslag door één van de aanwezige rechters in vreemdelingenzaken te zijn uitgebracht.

In artikel 1, 3°, van hetzelfde besluit wordt “de voorzitter” gedefinieerd als “de voorzitter van de bevoegde kamer of de door deze aangewezen rechter”. In zijn advies nr. 41.597/4 van 29 november 2006 had de afdeling Wetgeving van de Raad van State met betrekking tot het ontworpen artikel 14 trouwens opgemerkt dat de (in het ontwerp voorziene) woorden “of een rechter” moesten worden geschrapt omwille van de definitie van “voorzitter” in artikel 1, 3°.

Het verslag van de zaak kon dus op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door de daartoe door de voorzitter aangewezen rechter in vreemdelingenzaken worden uitgebracht. Het tweede middel is ongegrond.

D. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

12. De verzoeker werpt in een derde middel de schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet op.

In een eerste onderdeel citeert de verzoeker punt 2.3. van het bestreden arrest inzake de beperking van de bevoegdheid tot de beoordeling van de tweede asielaanvraag en punt 2.5. van het bestreden arrest inzake het vermoeden dat de verzoeker niet over de Afghaanse maar de Pakistaanse nationaliteit beschikt. Hij voert aan dat aldus opnieuw wordt geoordeeld over een element dat als vaststaand had moeten worden beschouwd, terwijl over andere, voor hem gunstige, elementen uit het dossier niet wordt geoordeeld. Die tegenstrijdigheid vormt volgens de verzoeker een schending van de thans aangehaalde bepalingen. Enerzijds wordt bij gebrek aan een nieuwe beoordeling geen rekening gehouden met (gunstige) nieuwe elementen, anderzijds wordt dankzij een nieuwe beoordeling van een element uit de eerste aanvraag beslist dat de Afghaanse nationaliteit van de verzoeker niet meer vaststaat en wordt hem op grond daarvan de subsidiaire bescherming geweigerd.

In een tweede onderdeel citeert de verzoeker de overweging uit het bestreden arrest op basis waarvan zijn identiteitskaart niet als bewijs van zijn nationaliteit en geografische afkomst wordt aanvaard. Hij wijst er op dat hij zijn originele identiteitskaart ten tijde van de beslissing van de commissaris-generaal nog niet had neergelegd, hetgeen blijkt uit het feit dat in diens beslissing van 18 februari 2009 wel andere nieuwe stukken maar niet de identiteitskaart worden vermeld. In het bestreden arrest wordt beslist de Afghaanse identiteitskaart niet als bewijs van de nationaliteit en geografische afkomst te aanvaarden op basis van een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van de verzoeker gedurende de eerste en de tweede asielaanvraag. Die motivering is volgens de verzoeker strijdig met punt 2.3. van het bestreden arrest.

13. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

14.1. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd.

14.2. In punt 2.3. van het bestreden arrest wordt gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “niet bevoegd (is) om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep” en dat zijn bevoegdheid “in dit geval beperkt (is) tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen”. De als nieuwe elementen bijgebrachte stukken van de verzoeker worden opgesomd als “een krantenartikel, een brief van de uitgever, een dreigbrief en medische attesten”, en “een krantenartikel dat de onveiligheid in Noord-Pakistan illustreert”.

In punt 2.5. van het bestreden arrest wordt betreffende de beperking tot de nieuwe elementen en het respect voor het gezag van gewijsde van het arrest van 8 mei 2005 naar punt 2.3. verwezen, waarna wordt gesteld dat als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd alle gegevens die betrekking hebben op situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen, te dezen “enkel de aangebrachte verslechterde psychologische toestand van verzoeker en de verslechterde veiligheidssituatie in Noord-Pakistan (...) daar deze zich pas manifesteerden na het arrest van 8 mei 2008”. In dat punt wordt ook vermeld dat de verzoeker op de zitting zijn originele taskara heeft neergelegd.

De verzoeker geeft niet aan - en toont a fortiori niet aan - op grond van welke vaststelling in het arrest van 8 mei 2008 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nationaliteit van de verzoeker in het bestreden arrest als vaststaand zou hebben moeten beschouwen. De verzoeker heeft zijn originele taskara pas op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 juni 2009 overgelegd, de taskara maakte zelfs geen deel uit van de als "nieuwe elementen" bij het verzoekschrift gevoegde stukken, laat staan van de in de eerste asielaanvraag beoordeelde stukken. Het kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet ten kwade worden geduid de taskara als nieuw element in zijn beoordeling te hebben betrokken. Het eerste onderdeel van het derde middel is ongegrond.

Uit hetgeen hoger is uiteengezet, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn beoordeling van de bewijswaarde van de ter terechtzitting van 16 juni 2009 neergelegde taskara rekening mocht houden met alle feitelijke gegevens, ook met deze die uit het administratief dossier van een vorige asielaanvraag blijken. Een vergelijking met de door de verzoeker ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag afgelegde verklaringen is dus niet onwettig. Het tweede onderdeel van het derde middel is ongegrond.

E. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

15. De verzoeker werpt in een vierde middel "de schending van de bewijskracht der stukken en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek" op. Hij voert aan dat de overweging in het bestreden arrest om de Afghaanse identiteitskaart van de verzoeker niet als bewijs van zijn nationaliteit en afkomst te gebruiken dat beginsel en die bepalingen schendt omdat nergens wordt gesteld dat de identiteitskaart niet waarachtig is doch enkel dat er ernstige twijfels over de authenticiteit van het stuk rijzen. Het element uit het bestreden arrest dat "het van algemene bekendheid is dat in de grensstreek met Pakistan identiteitsbewijzen op de zwarte markt te koop zijn", heeft volgens de verzoeker niet tot gevolg dat alle Afghaanse identiteitsdocumenten vals zijn en laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe elke bewijskracht van zulk identiteitsbewijs te ontkennen.

16. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

17. De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst, doch niet op de bewijswaarde van stukken bij de beoordeling van een asielaanvraag. Te dezen oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter soeverein over de bewijswaarde van de taskara van de verzoeker, ook wanneer niet aan de waarachtigheid van het stuk zelf wordt getwijfeld. De Raad van State heeft als administratieve cassatierechter geen rechtsmacht om zelf in de beoordeling van de feiten te treden. Overigens is de motivering in het bestreden arrest om geen bewijswaarde aan de taskara toe te kennen aanzienlijk uitgebreider dan de door de verzoeker in het middel geciteerde passus. Het vierde middel is niet-ontvankelijk.

F. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

18. De verzoeker werpt in een vijfde middel de schending op van het gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 11.022 van 8 mei 2008, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/23bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 21 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. (hierna: Richtlijn 2005/85)

In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat “kracht van gewijsde” in asielzaken een apart begrip is omdat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid voorziet om hetzelfde geschil een tweede keer te laten beoordelen indien nieuwe elementen worden voorgelegd. Die nieuwe elementen moeten van na de laatste fase van de procedure dateren of een nieuwe bewijs van een oud feit vormen en zij moeten pertinent ten aanzien van het dossier zijn. Noch artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet noch artikel 21 van Richtlijn 2005/85 verplichten het UNHCR ertoe om zijn advies bij een tweede asielaanvraag tot de nieuwe elementen te beperken. Het UNHCR kan zelfs een advies geven zonder dat de asielzoeker nieuwe stukken voorlegt. Door niet in te gaan op het advies van het UNHCR met betrekking tot de punten gedekt door het gewijsde van het arrest

van 8 mei 2008, schendt het arrest volgens de verzoeker het gewijsde van dit laatste arrest door het te breed te interpreteren. Het bestreden arrest schendt volgens de verzoeker ook de in het middel aangehaalde bepalingen door de bevoegdheid van het UNHCR op onrechtmatige wijze te beperken.

In een tweede onderdeel vergelijkt de verzoeker het begrip “nieuwe elementen” in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet met de “nova” in de zin van artikel 4:6 van het Nederlandse A.w.b. Hij stelt dat de minister in Nederland het asielverzoek in zijn geheel beoordeelt wanneer er “nova” zijn aangevoerd. Door dit niet te doen, zijn volgens de verzoeker het gewijsde van het arrest van de raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2008 geschonden, met name door een te brede interpretatie van het gewijsde, en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, met name door de aanvraag tot internationale (sic) bescherming niet op basis van alle elementen van het dossier te beoordelen.

19. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

20.1. De verzoeker kan de rechtstreekse schending van artikel 12 van Richtlijn 2005/85 niet inroepen omdat deze bepaling in het Belgische recht is omgezet door artikel 57/23 bis van de Vreemdelingenwet. Het eerste onderdeel van het vijfde middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Artikel 57/23 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vertegenwoordiger in België van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen of diens gemachtigde (mits de asielzoeker daarmee instemt) kan alle stukken, waaronder de vertrouwelijke stukken, inzien die zich bevinden in de dossiers inzake de aanvraag om als vluchteling te worden erkend, gedurende het hele verloop van de procedure met uitzondering van de procedure voor de Raad van State.

Hij kan een mondeling of schriftelijk advies verstrekken aan de Minister in zoverre dat advies de bevoegdheid betreft om te bepalen welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek of om een latere asielaanvraag te verwerpen en aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, uit eigen beweging of op diens verzoek. Hij kan eveneens uit eigen beweging een schriftelijk advies verstrekken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkt van een advies dat haar is verstrekt krachtens het tweede lid, moet hij in zijn beslissing uitdrukkelijk de redenen daarvan vermelden.”.

De verzoeker stelt terecht dat een schriftelijk advies van het UNHCR in principe een nieuw element vormt dat zowel gedurende de administratieve beslissingsprocedure als gedurende de jurisdictionele procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden gegeven, en dit zowel bij de beoordeling van een eerste als een latere asielaanvraag.

Dit betekent echter niet, zoals de verzoeker nochtans voorhoudt, dat een schriftelijk advies gedurende een tweede asielaanvraag afbreuk kan doen aan de definitieve beoordeling van een eerste asielaanvraag door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het advies van het UNHCR kan maar in aanmerking worden genomen in de mate dat het op een lopende procedure betrekking heeft, het kan niet het voorwerp van een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitbreiden noch als het ware een bijkomende aanleg openen. Een uitzondering geldt, zoals in het bestreden arrest overigens wordt aangegeven, “wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve met het bestreden arrest, zonder de aangehaalde bepalingen en het gewijsde van zijn arrest van 8 mei 2008 te schenden, op wettige wijze vaststellen dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep, dat hij niet bevoegd is in zoverre een onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde middelen of van het UNHCR-advies zou leiden tot een nieuwe beoordeling van elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd en dat zijn bevoegdheid te dezen is beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde elementen.

Bovendien geeft de verzoeker in het licht van de concrete motieven van het bestreden arrest, niet aan welke concrete punten uit het advies van het UNHCR ten onrechte buiten beschouwing zouden zijn gelaten.

Het eerste onderdeel van het vijfde middel is ongegrond.

20.2. De Nederlandse bepaling waarnaar de verzoeker verwijst is niet van toepassing in het Belgische recht. Met een verwijzing naar die Nederlandse bepaling en een standpunt erover in de rechtsleer kan de verzoeker geen schending van de ingeroepen Belgische of Europese bepalingen aannemelijk maken. Het tweede onderdeel van het vijfde middel is niet-ontvankelijk.

G. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

21. De verzoeker werpt in een zesde middel de schending van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) op. Hij voert aan dat de weigering om relevante problemen van een asielaanvraag te behandelen een schending van de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. kan vormen indien de kandidaatvluchteling een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. bij uitwijzing naar zijn land van herkomst aannemelijk kan maken. De verzoeker heeft duidelijk laten weten dat hij een aanslag op zijn leven of zijn persoonlijke integriteit vreesde en hij heeft bewezen dat 11 familieleden van XXX in 1996 werden vermoord, dat het ook zijn familieleden waren, dat hij door de ondervonden traumata psychische problemen had en dat hij ook meerdere jaren na de moord op zijn familieleden in het kader van dezelfde vendetta nog een risico op vervolging en dood loopt. Op grond van een gebrekkige kennis van de verzoeker van de Khales-beweging en op grond van ernstige twijfels over de authenticiteit van zijn Afghaanse identiteitskaart wordt de verzoeker volgens het bestreden arrest echter niet als een overlevend lid van de vermoorde familie beschouwd.

Betreffende de gebrekkige kennis van de Khales-beweging, stelt de verzoeker dat op basis van het gewijsde (van het arrest van 8 mei 2008) niet is ingegaan op zijn argumentatie en dat het door artikel 13 van het E.V.R.M. vereiste onderzoek niet is gevoerd. De interne procedureregels, in het bijzonder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en het gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2008, verhinderen niet dat de behandeling van de asielaanvraag thans een schending van de artikelen 2, 3 en 13 van het E.V.R.M. uitmaakt.

Betreffende de identiteitskaart, steunt het bestreden arrest zich op een tegenstrijdigheid met betrekking tot de persoon die de identiteitskaart ging afhalen en op het feit dat Afghaanse identiteitsdocumenten in het algemeen niet betrouwbaar zouden zijn. Dit schendt volgens de verzoeker niet alleen de in het derde en het vierde middel aangehaalde bepalingen, maar het vormt ook geen grondig en effectief onderzoek in de zin van artikel 13 van het E.V.R.M., gezien het belang van de identiteitskaart om de afstamming van de verzoeker en vervolgens zijn vrees voor vervolging en de schending van de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. te bewijzen. Het onderzoek van het middel moest in het licht van deze laatste bepalingen nog grondiger zijn.

22. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

23.1. In het bestreden arrest wordt eerst verwezen naar het gewijsde van het arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2008, waarin is vastgesteld “dat verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk is wegens uiteenlopende en chronologisch inconsistente verklaringen over zijn terugkeer en over zijn huwelijk aldaar, en wegens een gebrekkige kennis en foutieve verklaringen over ingrijpende gebeurtenissen die tijdens zijn beweerde verblijf in Afghanistan plaatsvonden”. De kritiek van de verzoeker in het huidige middel is enkel gericht tegen de vaststelling van zijn gebrekkige kennis van de Kholes-beweging en kan dus geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen doen.

Nog steeds met verwijzing naar het arrest van 8 mei 2008, wordt vervolgens in het bestreden arrest vastgesteld dat “verzoeker niet de nodige achtergrondkennis (bezit) om een vrees voor de Hezb-i-Islami Kholes en een familieband met de vermoorde Malek G. aannemelijk te maken”. Uit de behandeling van het vijfde middel blijkt dat de verwijzing naar het gewijsde van dat arrest niet onwettig is. Al “kunnen” interne procedureregels strijdig zijn met de door de verzoeker aangehaalde bepalingen, dit geldt niet voor het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak als dusdanig. Het zesde middel is in die mate ongegrond.

23.2. Met betrekking tot de kritiek tegen de vaststellingen in het bestreden arrest over de Afghaanse identiteitskaart van de verzoeker, kan naar de behandeling van het

vierde middel worden verwezen. Het vormt geen tegenstrijdige motivering noch een schending van de aangehaalde bepalingen om zowel vast te stellen dat er een tegenstrijdigheid in de verklaringen van de verzoeker is over de persoon die zijn taskara zou hebben afgehaald als dat het van algemene bekendheid is dat in de grensstreek met Pakistan identiteitsbewijzen op de zwarte markt te koop zijn. Die vaststellingen in het bestreden arrest worden trouwens gevolgd door een reeks andere vaststellingen over de gebrekkige kennis van verzoekers voorgehouden reisweg, het gebrek aan documenten daarover en het vermoeden dat de verzoeker met zijn eigen legale Pakistaanse documenten heeft gereisd. Het weze herhaald dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten kan treden. Het zesde middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien juli tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,

Carlo Adams, staatsraad,

Stephan De Taeye, staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen